

สัตว์ ประหลาด ทั่วโลก

ดำดิ่งสู่โลกอันน่าพิศวงที่วิทยาศาสตร์ยังไม่ออก
เปิดแฟ้มลิบรวบรวมหลักฐานและคำบอกเล่าจากทั่วทุกมุมโลก
เพื่อค้นหาความจริงเบื้องหลังสัตว์ประหลาดที่ซ่อนตัวอยู่
รอให้คุณเปิดเผย!

โดย สลิก

ความในใจจากผู้เขียน

สวัสดีครับผู้อ่านที่รักทุกท่าน ผมสลิศครับ

ทุกครั้งที่ได้จับปากกาหรือจordanนิ้วลงบนแป้นพิมพ์ ผมรู้สึกเสมอว่ากำลังสานต่อบทสนทนาที่แสนพิเศษกับทุกท่าน การเขียนสำหรับผมคือวิธีการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และเรื่องราวจากใจจริง เป็นช่องทางในการเชื่อมโยงและแบ่งปันสิ่งที่ผมค้นพบและรู้สึก

ผมมีความปรารถนาอยู่สองประการใหญ่ๆ ในการเขียน หนึ่งคือการนำพาทุกท่านไปสำรวจโลกอันกว้างใหญ่และน่าค้นหา จุดประกายความสงสัยใคร่รู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัว ไม่ว่าจะเป็นความลึกซึ้งซับซ้อนของธรรมชาติ หรือความน่าทึ่งขององค์ความรู้ต่างๆ ผมเชื่อว่าการเรียนรู้และการเปิดโลกทัศน์เป็นความสุขอย่างหนึ่ง อีกประการคือการได้สัมผัสกับความรู้สึกอันหลากหลายของความเป็นมนุษย์ ผมอยากสร้างสรรค์เรื่องราวที่สามารถเป็นเพื่อนปลอบประโลมในยามอ่อนล้า เป็นกระจกสะท้อนความรู้สึกภายใน หรือมอบความอบอุ่นและความหวังเล็กๆ น้อยๆ ให้กับหัวใจ

แต่ละเรื่องราวที่ผมเขียนขึ้นจึงเป็นเหมือนการเดินทางส่วนตัวที่ผมอยากชวนทุกคนร่วมทางไปด้วย มันคือการกลั่นกรองประสบการณ์ ความคิด และจินตนาการออกมาเป็นตัวอักษรด้วยความตั้งใจจริง ผมรู้สึกว่าการเขียนจะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมันได้เข้าไปอยู่ในใจของผู้อ่าน ได้กระตุ้นความคิด หรือสัมผัสความรู้สึกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ผมขอขอบคุณจากใจจริงสำหรับการติดตามและทุกการเปิดรับ ทุกครั้งที่ทราบว่าเรื่องราวของผมได้เป็นส่วนหนึ่งในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งของชีวิตใครสักคน นั่นคือกำลังใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับคนเขียนอย่างผม และเป็นพลังให้ผมยังคงอยากสร้างสรรค์ผลงานต่อไป

หวังว่าเราจะได้พบกันผ่านตัวอักษรในเรื่องราวต่อไปนะครับ

ด้วยความรักและขอบคุณ

สลิศ

สารบัญ

บทนำ สัตว์ประหลาดทั่วโลก.....	3
บทที่ 1 อสุรกายแห่งลือกเนสส์ หลักฐานใต้น้ำที่รอกการพิสูจน์	5
บทที่ 2 บิ๊กฟุต วานรย์ักษ์แห่งอเมริกาเหนือ	10
บทที่ 3 เยติ มนุษย์หิมะแห่งเทือกเขาหิมาลัย	14
บทที่ 4 ชูปาคาบรา นักดูดเลือดปริศนาแห่งทวีปอเมริกา	19
บทที่ 5 มอธแมน บุรุษผีเสื้อกับคำทำนายแห่งหายนะ.....	23
บทที่ 6 คราเคน อสูรหมึกยักษ์ใต้สมุทรลึก	28
บทที่ 7 มังกร การมีอยู่จริงของสัตว์ในเทพนิยาย	33
บทที่ 8 ธันเดอร์เบิร์ด วิหคสายฟ้าแห่งตำนานอินเดียแดง	37
บทที่ 9 โมเกเล เอ็มเบ็มเบ ผู้ขวางลำน้ำแห่งคองโก	41
บทที่ 10 ออลกอย คอร์กอย หนอนมรณะแห่งทะเลทรายโกบี.....	46
บทที่ 11 สัตว์ประหลาดแห่งเจอร์ซีย์ ทายาทปีศาจแห่งป่าสน.....	51
บทที่ 12 เวนดิโก วิญญาณร้ายแห่งป่าตอนเหนือ.....	55
บทที่ 13 เจือก รายงานการพบเห็นมนุษย์ครึ่งปลา	59
บทที่ 14 สกินวอล์คเกอร์ มนุษย์จำแลงแห่งเผ่านาวาโฮ.....	64
บทที่ 15 งูทะเลยักษ์ อสรพิษแห่งท้องมหาสมุทร	68
บทที่ 16 โอโกโปโก มังกรแห่งทะเลสาบโอคานาแกน	73
บทที่ 17 โยวี คู่แฝดบิ๊กฟุตแห่งทวีปออสเตรเลีย	77
บทที่ 18 สัตว์ร้ายแห่งเฌโวติง การสืบสวนคดีฆาตกรรมโดยอสูรร้าย	82
บทที่ 19 ลิจิโนโกะ งูอ้วนตัวสั้นแห่งป่าญี่ปุ่น	87
บทที่ 20 กัปปะ ปีศาจจันบนศีรษะแห่งลำธารญี่ปุ่น.....	91
บทที่ 21 บันยิป เสียงร่ำไห้จากบึงมรณะของออสเตรเลีย	95
บทที่ 22 เดอะ บลูป สัญญาณเสียงปริศนาจากใต้สมุทร	99
บทที่ 23 ปีศาจแห่งโดเวอร์ พยานวัยรุ่นกับการเผชิญหน้าสิ่งมีชีวิตต่างดาว.....	103

บทที่ 24 กริฟฟิน ราชสีห์ติดปีกแห่งประวัติศาสตร์	107
บทที่ 25 สปริงฮิลด์ แจ็ค อาชญากรเหี้ยมมนุษย์แห่งลอนดอน.....	111
บทที่ 26 โอริงเป็นเด็ก คนป่าร่างเล็กแห่งเกาะสุมาตรา	115
บทที่ 27 อะฮูล ค้างคาวยักษ์หน้ามนุษย์แห่งชวา.....	119
บทที่ 28 สัตว์ร้ายแห่งเบรย์โรด มนุษย์หมาป่าในโลกความจริง	123
บทที่ 29 หมินันดิ นักล่าลึกลับแห่งเคนยา	126
บทที่ 30 สัตว์ประหลาดแฟลตวูดส์ การเผชิญหน้าในคืนฟ้าเปิด	130

บทนำ สัตว์ประหลาดทั่วโลก

ในยุคที่แผนที่โลกไม่มีพื้นที่ว่างเปล่าอีกต่อไป ดาวเทียมสามารถจับภาพได้ทุกตารางนิ้วของพื้นพิภพ และเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้พาเราไปสำรวจจนถึงกันบังของมหาสมุทรที่ลึกที่สุด หลายคนอาจเชื่อว่าโลกใบนี้ไม่มีความลับใดหลงเหลืออยู่อีกแล้ว ทุกสิ่งมีชีวิตถูกค้นพบ จัดจำแนก และบันทึกไว้ในตำราวิทยาศาสตร์จนหมดสิ้น แต่ทว่า ท่ามกลางความเจริญก้าวหน้าและความรู้ที่เราภาคภูมิใจ ยังคงมีเสียงกระซิบจากมุมมืดของโลก ยังมีเรื่องเล่าที่ส่งต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น และยังมีหลักฐานที่น่าพิศวงซึ่งท้าทายความเข้าใจของมนุษย์เราอยู่เสมอ

เรื่องราวเหล่านี้ไม่ได้มาจากหนังสือจินตนิยายหรือเทพปกรณัมโบราณเพียงอย่างเดียว แต่มาจากปากคำของพยานผู้พบเห็นโดยตรง จากชาวประมงที่อ้างว่าเคยเห็นบางสิ่งขนาดมหึมาเคลื่อนไหวอยู่ใต้ลำเรือกลางทะเลลึก จากนักบินเขาที่สาบานว่าได้ยินเสียงกรีดร้องอันแปลกประหลาดก้องกังวานไปทั่วหุบเขาหิมะอันเงียบสงบ จากชาวบ้านที่หวาดผวากับรอยเท้าขนาดใหญ่ยักษ์ที่ปรากฏขึ้นในสวนหลังบ้านของพวกเขา ค่ำคืน เรื่องเล่าเหล่านี้คือประตูบานแรกที่เปิดไปสู่โลกอีกใบหนึ่ง โลกที่ซ่อนตัวอยู่กับโลกของเรา โลกของเหล่าสิ่งมีชีวิตที่ยังไม่เคยถูกค้นพบ หรือที่เรารู้จักกันในนาม สัตว์ประหลาด

พวกมันคืออะไรกันแน่ เป็นเพียงจินตนาการที่เกิดจากความกลัวในความมืด เป็นการเข้าใจผิดในปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ หรือแท้จริงแล้วคือสายพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตที่หลงรอดมาจากยุคดึกดำบรรพ์และปรับตัวเพื่อหลบซ่อนตัวจากสายตาของมนุษย์อย่างชาญฉลาด คำถามเหล่านี้คือจุดเริ่มต้นของการเดินทางที่เรา กำลังจะก้าวเข้าไปสำรวจ เราจะเปิดแฟ้มบันทึกที่เต็มไปด้วยปริศนา รวบรวมคำให้การจากทั่วทุกมุมโลก เพื่อปะติดปะต่อภาพของสิ่งมีชีวิตที่วิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถให้คำตอบได้

ลองจินตนาการถึงห้วงน้ำอันเย็นเยียบของทะเลสาบโบราณที่ซ่อนตัวอยู่กลางหุบเขา ที่ซึ่งผิวน้ำอันเรียบสงบอาจถูกทำลายลงได้ทุกเมื่อโดยส่วนคอที่ยาวเหยียดของอสูรกายยุคก่อนประวัติศาสตร์ หรือในป่าที่บั้นกว้างใหญ่ไพศาลของทวีปอเมริกาเหนือ ที่ซึ่งเงาตะคุ่มของวานรยักษ์สองเท้าอาจกำลังเฝ้ามองเราอยู่จากหลังต้นไม้สูงตระหง่าน ทั้งไว้เพียงร่องรอยขนาดมหึมาเป็นปริศนาให้เราขบคิด ในขณะที่บนยอดเขาสูงเสียดฟ้าที่ปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลน อาจมีมนุษย์หิมะในตำนานกำลังย่างก้าวอย่างเงียบเชียบ หลบเลี่ยงการเผชิญหน้ากับโลกภายนอก

ความลึกลับไม่ได้จำกัดอยู่แค่บนบกหรือในน้ำจืดเท่านั้น ใต้ผืนน้ำสีครามที่ดูสงบนิ่งนั้นกลับซุกซ่อนความลึกลับอันมืดมิดและกว้างใหญ่เกินจินตนาการ คลื่นลมที่ซัดสาดอาจไม่ใช่เพียงปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ แต่เป็นเสียงสะท้อนจากการเคลื่อนไหวของบางสิ่งที่ใหญ่โตเกินกว่าวาฬที่เรา รู้จัก สิ่งมีชีวิตที่นักเดินเรือโบราณต่างหวาดหวั่นและบันทึกถึงความน่าสะพรึงกลัวของมันเอาไว้ แม้แต่

บนท้องฟ้าที่เว้งว่าง ก็ยังมีรายงานการพบเห็นวิหคขนาดใหญ่เท่าเครื่องบินเล็กที่บินทะยานผ่านหมู่เมฆ สร้างความตื่นตะลึงให้แก่ผู้ที่บังเอิญเห็นหน้าขึ้นไปมอง

เรื่องราวของสัตว์ประหลาดไม่ได้เป็นเพียงตำนานเลื่อนลอย แต่มันยังรากลึกอยู่ในวัฒนธรรม ความเชื่อ และประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติในทุกดินแดน จากหอนมรณะแห่งทะเลทรายโกบีที่สามารถสังหารเหยื่อได้จากระยะไกล สุนัขผีเสื้อผู้มาพร้อมกับคำทำนายแห่งหายนะในเมืองเล็กๆ ของอเมริกา หรือแม้แต่ปีศาจจันบงคิระแห่งลำธารในญี่ปุ่น เรื่องเล่าเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติที่ยังคงเต็มไปด้วยความยำเกรงและความพิศวง

แน่นอนว่าหลักฐานส่วนใหญ่มักเป็นเพียงภาพถ่ายที่ไม่คมชัด คลิปวิดีโอที่สั้นไหว หรือคำบอกเล่าที่ยากจะพิสูจน์ นักวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่จึงมองว่าเรื่องราวเหล่านี้เป็นเพียงเรื่องแต่งหรือการตีความที่ผิดพลาด แต่สำหรับนักสัตววิทยาเร้นลับหรือผู้ที่เชื่อในการมีอยู่ของพวกมัน หลักฐานที่ไม่สมบูรณ์เหล่านี้คือชิ้นส่วนจิ๊กซอว์ที่รอคอยการค้นพบชิ้นส่วนอื่นๆ มาเติมเต็ม พวกเขาออกเดินทางสำรวจพื้นที่ห่างไกล ท่วมทะเลและทรัพยากรเพื่อติดตามร่องรอยเพียงน้อยนิด ด้วยความหวังว่าสักวันหนึ่งจะได้เปิดโปงความจริงและนำพาสิ่งมีชีวิตที่ซ่อนเร้นเหล่านี้ออกมาสู่สายตาชาวโลก

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้มุ่งหวังที่จะโน้มน้าวให้ท่านเชื่อในทุกเรื่องราวที่น่าเสนอ แต่จะทำหน้าที่เป็นผู้รวบรวมข้อมูล เปิดแฟ้มสืบสวน และนำเสนอข้อเท็จจริงเท่าที่มีอยู่จากทั่วโลกให้ท่านได้พิจารณา เราจะพาไปสำรวจหลักฐานแต่ละชิ้น วิเคราะห์ความเป็นไปได้ในทางวิทยาศาสตร์ และเจาะลึกคำให้การของพยานแต่ละรายอย่างละเอียด เพื่อให้ท่านได้เป็นผู้ตัดสินใจด้วยตนเองว่า สิ่งที่ยังซ่อนอยู่ในเงามืดและห้วงลึกสุดหยั่งถึงนั้นคืออะไรกันแน่

ขอเชิญทุกท่านเตรียมหัวใจให้พร้อม แล้วก้าวเข้าสู่โลกที่ยังไม่ถูกค้นพบ โลกที่ซึ่งจินตนาการและความเป็นจริงมาบรรจบกัน โลกที่ทุกเสียงปริศนาในป่ายามค่ำคืนและทุกระลอกคลื่นที่ไม่ทราบสาเหตุในทะเลสาบอาจเป็นสัญญาณบ่งบอกถึงการมีอยู่ของพวกมัน เหล่าสัตว์ประหลาดที่รอคอยการเปิดเผยตัวตนอยู่ในทุกมุมของโลกใบนี้ การเดินทางเพื่อไขปริศนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของธรรมชาติได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว ณ บัดนี้

บทที่ 1 อสุรกายแห่งลือกเนสส์ หลักฐานใต้น้ำที่รอการพิสูจน์

ณ ดินแดนที่ราบสูงอันงดงามและแสนเปลี่ยวดายของสกอตแลนด์ ท่ามกลางหุบเขาเกรตเกลนอันยิ่งใหญ่ มีแหล่งน้ำจืดขนาดมหึมาทอดตัวยาวเหยียดราวกับรอยแผลเป็นบนผิวโลก ทะเลสาบแห่งนี้มีนามว่า ลือกเนสส์ ผืนน้ำของมันมิได้ใสสะอาดดุดจระจก แต่กลับมีสีเข้มคล้ายชาดำอันเนื่องมาจากตะกอนพรุหรือพีทที่ถูกชะล้างลงมาจากภูเขาโดยรอบ ความมืดทึบของมันบดบังทัศนวิสัยจนลึกลงไปเพียงไม่กี่เมตรก็ไม่อาจมองเห็นสิ่งใดได้อีก ความยาวกว่าสามสิบเจ็ดกิโลเมตรและความลึกสุดหยั่งถึงที่จุดลึกสุดกว่าสองร้อยสามสิบเมตร ทำให้ปริมาตรน้ำในทะเลสาบแห่งนี้มีมากกว่าทะเลสาบทั้งหมดในอังกฤษและเวลส์รวมกันเสียอีก มันคืออาณาจักรใต้น้ำอันกว้างใหญ่ไพศาล เย็นเยียบ และมืดมิด สถานที่อันสมบูรณ์แบบสำหรับการซ่อนเร้นความลับ และบางที อาจรวมถึงสิ่งมีชีวิตขนาดมหึมาที่ยังคงเป็นปริศนาดำมืดที่สุดบทหนึ่งในประวัติศาสตร์แห่งสัตว์วิทยา

เรื่องราวของอสุรกายแห่งลือกเนสส์ หรือที่ผู้คนทั่วโลกเรียกขานกันอย่างคุ้นเคยว่า เนสซี นั้น มีรากฐานย้อนกลับไปได้ไกลกว่าพันปี บันทึกแรกสุดที่กล่าวถึงสัตว์ประหลาดในบริเวณนี้ปรากฏในชีวประวัติของนักบุญโคลัมบาแห่งไอโอนา ซึ่งเขียนขึ้นในศตวรรษที่เจ็ดโดยนักบวชนามว่าอาดอมนัน เรื่องราวกล่าวว่า ในปีคริสต์ศักราช 565 ขณะที่นักบุญโคลัมบากำลังเดินทางอยู่ในดินแดนของชาวพิคท์ เขาได้พบกับกลุ่มคนกำลังฝั่งร่างของชายผู้หนึ่งอยู่ริมแม่น้ำเนสส์ ซึ่งเป็นแม่น้ำที่ไหลออกจากทะเลสาบ ชาวบ้านเล่าว่าชายผู้นั้นถูกอสุรแห่งสาหร่ายน้ำจืดและลากลงไปได้ น้ำขณะกำลังว่ายน้ำข้ามปาก เมื่อได้ฟังดังนั้น นักบุญโคลัมบาจึงได้สั่งให้สาวกคนหนึ่งของเขาชื่อว่า ลูคเน มอคคู มิน ว่ายน้ำข้ามไปยังอีกฝั่งเพื่อไปนำเรือกลับมา ในทันทีที่ลูคเนกระโจนลงไปในน้ำ อสุรร้ายตัวเดมิก็ปรากฏกายขึ้นอีกครั้ง มันคำรามเสียงดังสนั่นและพุ่งตรงเข้ามาหาเหยื่อรายใหม่ด้วยปากที่อ้ากว้าง นักบุญโคลัมบาซึ่งยืนอยู่บนฝั่งได้ยกมือขึ้นทำสัญลักษณ์ไม้กางเขนและเปล่งเสียงบัญชาด้วยอำนาจแห่งพระเจ้า สั่งให้อสุรร้ายถอยกลับไปและห้ามทำอันตรายแก่มนุษย์ผู้นั้นอีก สันเสียงของท่าน อสุรกายก็หยุดชะงักราวกับถูกเชือกที่มองไม่เห็นดึงรั้งไว้ ก่อนจะหันหลังกลับและดำดิ่งหายไปในห้วงน้ำลึกอย่างรวดเร็ว เรื่องราวนี้ถูกบันทึกไว้ในฐานะหนึ่งในปาฏิหาริย์ของนักบุญ GLISH และกลายเป็นรากฐานทางประวัติศาสตร์ชิ้นแรกที่บ่งชี้ถึงการมีอยู่ของสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่ที่น่าสะพรึงกลัวในผืนน้ำแห่งนี้

แม้ตำนานจะถูกเล่าขานต่อกันมา แต่ชื่อของลือกเนสส์ก็ยังคงเงียบหายไปจากหน้าประวัติศาสตร์นานหลายศตวรรษ จนกระทั่งโลกก้าวเข้าสู่ยุคสมัยใหม่ เรื่องราวของเนสซีได้ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมาอีกครั้งในปี ค.ศ. 1933 เมื่อมีการสร้างถนนสาย A82 เลียบไปตามชายฝั่งทางตอนเหนือของทะเลสาบ การเปิดเส้นทางสัญจรใหม่นี้ทำให้ผู้คนสามารถเข้าถึงและมองเห็นทิวทัศน์ของลือกเนสส์ได้อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน และนั่นคือจุดเริ่มต้นของการพบเห็นที่กลายเป็นข่าวดังไปทั่วโลก ในเดือนเมษายน ปี 1933 คู่สามีภรรยาตระกูลแมคเคย์ซึ่งเป็นเจ้าของโรงแรมในท้องถิ่น ได้ขับรถเลียบทะเลสาบและต้องตกตะลึงกับภาพที่เห็น พวกเขารายงานว่าได้พบเห็นสัตว์ขนาดมหึมา

กำลังเคลื่อนไหวย่างช้าคล้อยอยู่ในน้ำ เกิดเป็นวงคลื่นและน้ำวนขนาดใหญ่ก่อนที่มันจะดำหายไป หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น อินเวอร์เนสส์ คูเรียร์ ได้ตีพิมพ์เรื่องราวของพวกเขา และนับเป็นครั้งแรกที่คำว่า สัตว์ประหลาด หรือ มอนสเตอร์ ถูกนำมาใช้เรียกขานสิ่งมีชีวิตลึกลับในลือกเนสส์อย่างเป็นทางการ

ข่าวการปรากฏตัวแพร่สะพัดออกไปอย่างรวดเร็ว กระตุ้นความสนใจจากสาธารณชนและสื่อมวลชนจากทั่วเกาะอังกฤษและทั่วโลก เพียงไม่กี่เดือนถัดมา ในเดือนกรกฎาคม ปีเดียวกันนั้นเอง จอร์จ สไปเซอร์ และภรรยาของเขา ได้มอบคำให้การที่น่าตื่นเต้นและมีรายละเอียดชัดเจนที่สุดครั้งหนึ่ง พวกเขา กำลังขับรถอยู่บนถนนเลียบชายฝั่ง ทันใดนั้น สิ่งมีชีวิตที่ไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อนก็เคลื่อนตัวข้ามถนนจากพุ่มไม้ด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่งซึ่งติดกับทะเลสาบ มันอยู่ห่างจากรถของพวกเขาไปเพียงไม่กี่สิบหลา สไปเซอร์บรรยายลักษณะของมันว่ามีลำตัวขนาดใหญ่ หนา เทอะทะ ไม่มีขาที่มองเห็นได้ชัดเจน และที่น่าจดจำที่สุดคือส่วนคอที่ยาวและเหยียดตรงซึ่งเคลื่อนไหวย่อขึ้นลงเป็นลอนคลื่นคล้ายหนอนหรือหนอนผีเสื้อ มันมีสีเทาดำและผิวหนังกว้างคล้ายหนังช้างหรือแรด พวกเขาไม่เห็นส่วนหัวหรือหางอย่างชัดเจน แต่ขนาดและความแปลกประหลาดของมันก็เพียงพอที่จะทำให้ทั้งคู่ตกอยู่ในอาการช็อก การพบเห็นบนบกครั้งนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะมันบ่งชี้ว่าสัตว์ตัวนี้อาจเป็นสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก และรูปพรรณสัณฐานที่สไปเซอร์อธิบายก็เริ่มสร้างภาพจำของเนสซีให้เป็นสัตว์เลื้อยคลานคอยาวในจินตนาการของผู้คน

ความสนใจที่พุ่งสูงขึ้นนำไปสู่การหลั่งไหลของนักข่าว นักผจญภัย และนักท่องเที่ยวยาวมายังลือกเนสส์ ทุกคนต่างหวังว่าจะเป็นผู้โชคดีที่ได้บันทึกภาพหลักฐานการมีอยู่ของอสูรกายแห่งทะเลสาบ และในเดือนพฤศจิกายน ปี 1933 ฮิวจ์ เกรย์ ก็ทำสำเร็จ เขาได้ถ่ายภาพแรกของสิ่งที่เขื่อกันว่าเป็นเนสซี ภาพถ่ายขาวดำของเกรย์แสดงให้เห็นวัตถุบางอย่างกำลังเคลื่อนไหวยู่ในน้ำ ทำให้เกิดระลอกคลื่นแตกกระจายออกไปเป็นวงกว้าง รูปร่างของวัตถุนั้นไม่ชัดเจนนัก แต่ดูเหมือนจะมีลำตัวที่โค้งงอและยาว แม้ภาพจะพร่ามัวและเป็นที่ถกเถียงกันอย่างกว้างขวาง แต่มันก็กลายเป็นหลักฐานเชิงรูปธรรมชิ้นแรกที่ถูกเผยแพร่สู่สาธารณะ และยิ่งโหมกระพือไฟแห่งความอยากรู้อยากเห็นให้ลุกโชนยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม ไม่มีหลักฐานใดที่จะโด่งดังและเป็นสัญลักษณ์ของเนสซีได้เท่ากับภาพถ่ายที่รู้จักกันในชื่อ ภาพถ่ายของศัลยแพทย์ หรือ The Surgeon's Photograph ซึ่งถูกตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์เดลีเมล เมื่อวันที่ 21 เมษายน ค.ศ. 1934 ภาพนี้ถ่ายโดยนายแพทย์โรเบิร์ต เคนเนธ วิลสัน ศัลยแพทย์ผู้มีชื่อเสียงชาวลอนดอน มันเป็นภาพที่คมชัดและน่าทึ่งที่สุดในยุคนั้น แสดงให้เห็นส่วนหัวและลำคอที่ยาวระหงของสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งโผล่พ้นขึ้นมาจากผิวน้ำที่ราบเรียบของลือกเนสส์ รูปร่างของมันช่างสอดคล้องกับภาพลักษณ์ของเพลซิโอซอร์ ไดโนเสาร์ทะเลคอยาวในยุคก่อนประวัติศาสตร์อย่างน่าประหลาด ภาพถ่ายนี้ได้กลายเป็นภาพจำของเนสซีไปทั่วโลก และเป็นเสมือนเครื่องยืนยันการมีอยู่ของมันในสายตาของคนจำนวนมากเป็นเวลานานหลายทศวรรษ

ผู้คนต่างเชื่อมั่นว่านี่คือหลักฐานที่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไดโนเสาร์ยังคงหลงเหลืออยู่ในโลกยุคปัจจุบัน

ทว่า ปริศนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดมักมาพร้อมกับการหลอกลวงที่แนบเนียนที่สุด เกือบหกสิบปีหลังจากที่ภาพถ่ายของศัลยแพทย์ได้สร้างความสั่นสะเทือนไปทั่วโลก ในปี ค.ศ. 1994 ความจริงอันน่าตกใจก็ถูกเปิดเผยออกมา คริสเตียน สเปนอร์ลิง ซึ่งขณะนั้นมีอายุเก้าสิบปี ได้สารภาพบนเตียงมรณกรรมว่าภาพถ่ายดังกล่าวเป็นเรื่องหลอกลวงที่ถูกสร้างขึ้นโดยกลุ่มของพวกเขา ซึ่งรวมถึงมาร์มาดูก เวเทอร์เรลล์ พ่อเลี้ยงของเขา และเอียน เวเทอร์เรลล์ ลูกชายของมาร์มาดูก เรื่องราวทั้งหมดเริ่มต้นขึ้นเมื่อมาร์มาดูก เวเทอร์เรลล์ ซึ่งเป็นนักล่าสัตว์ใหญ่และถูกว่าจ้างโดยหนังสือพิมพ์เดลีเมลให้มาตามล่าหาสัตว์ประหลาด ได้พบรอยเท้าขนาดใหญ่ริมทะเลสาบและประกาศว่ามันเป็นรอยเท้าของเนสซี แต่ต่อมาผู้เชี่ยวชาญจากพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ธรรมชาติได้พิสูจน์ว่ามันเป็นรอยเท้าปลอมที่สร้างขึ้นโดยใช้ที่เชียบูหรีซึ่งทำจากขาอิบิโปโปเตมัส เวเทอร์เรลล์รู้สึกอับอายและต้องการแก้แค้น เขาจึงร่วมมือกับลูกชายและลูกเลี้ยงสร้างแบบจำลองของสัตว์ประหลาดขึ้นมา โดยใช้เรือดำน้ำของเล่นติดเข้ากับส่วนหัวและคอที่ปั้นขึ้นจากพลาสติกสำหรับงานไม้ พวกเขานำมันไปถ่ายภาพในทะเลสาบ และเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือ จึงได้ขอร้องให้นายแพทย์วิลสันซึ่งเป็นเพื่อนเป็นผู้นำภาพไปเสนอขายให้แก่สื่อ โดยอ้างว่าเป็นผู้ถ่ายได้โดยบังเอิญ การเปิดโปงครั้งนี้ได้ทำลายหลักฐานชิ้นสำคัญที่สุดของเนสซีลงอย่างย่อยยับ และสร้างความกังขาต่อรายงานการพบเห็นอื่นๆ ทั้งหมด

แม้จะมีการหลอกลวงครั้งใหญ่เกิดขึ้น แต่ปริศนาแห่งลึอกเนสส์ก็ยังไม่จบสิ้นลงง่ายๆ ยุคสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่สองได้นำเทคโนโลยีใหม่ๆ เข้ามาช่วยในการค้นหา ในปี ค.ศ. 1960 ได้มีการก่อตั้งสำนักสำรวจลึอกเนสส์ หรือ Loch Ness Investigation Bureau (LNIB) ขึ้นมาอย่างเป็นทางการ เป็นการรวมตัวกันของอาสาสมัครจากหลากหลายอาชีพที่อุทิศตนเพื่อเฝ้าสังเกตการณ์และบันทึกข้อมูลอย่างเป็นระบบ พวกเขาใช้กล้องถ่ายภาพยนตร์และกล้องส่องทางไกลกำลังขยายสูงติดตั้งไว้ตามจุดต่างๆ รอบทะเลสาบ ตลอดระยะเวลาสิบกว่าปีของการดำเนินงาน พวกเขาได้บันทึกภาพเคลื่อนไหวและภาพนิ่งที่น่าสนใจไว้หลายชิ้น แต่ส่วนใหญ่ก็ยังคงไม่ชัดเจนและสามารถตีความไปได้หลายทาง

จุดเปลี่ยนที่สำคัญอีกครั้งมาถึงในทศวรรษที่ 1970 เมื่อเทคโนโลยีโซนาร์หรือการหยั่งเสียงใต้น้ำถูกนำมาใช้อย่างจริงจัง ดร. โรเบิร์ต ไรนส์ นักกฎหมายและนักประดิษฐ์ชาวอเมริกัน จากสถาบันวิทยาศาสตร์ประยุกต์ ได้นำทีมงานพร้อมอุปกรณ์โซนาร์และกล้องถ่ายภาพใต้น้ำที่ทันสมัยที่สุดในยุคนั้นมายังลึอกเนสส์ ในปี ค.ศ. 1972 อุปกรณ์โซนาร์ของพวกเขาก็ได้ตรวจจับวัตถุขนาดใหญ่หลายชิ้นที่กำลังเคลื่อนที่อยู่ที่ผิวน้ำลึก กล้องถ่ายภาพใต้น้ำที่ทำงานเชื่อมต่อกับโซนาร์ได้บันทึกภาพที่น่าทึ่งที่สุดภาพหนึ่งไว้ได้ แม้ภาพจะมัวและต้องผ่านกระบวนการปรับปรุงคุณภาพด้วยคอมพิวเตอร์ แต่มันก็แสดงให้เห็นวัตถุรูปร่างคล้ายครีบน้ำครีหรือใบพายขนาดใหญ่ที่มีลักษณะคล้าย

เพชร ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะครีปของเพลซิโอซอร์อย่างน่าประหลาด ภาพนี้ถูกขนานนามว่า ภาพถ่ายครีป หรือ The Flipper Photograph และได้สร้างความฮือฮาในแวดวงวิทยาศาสตร์

สามปีต่อมา ในปี ค.ศ. 1975 ทีมงานของโรนัลด์กลับมาอีกครั้งและประสบความสำเร็จในการ บันทึกภาพเพิ่มเติม ภาพชุดใหม่นี้หลังจากผ่านการปรับปรุงคุณภาพแล้ว เผยให้เห็นสิ่งที่ดูเหมือน ลำตัว รำคอที่ยาว และส่วนหัวของสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่ ภาพหนึ่งที่โดดเด่นมากถูกเรียกว่า ภาพหัว ของการก้อยล์ เนื่องจากมันดูคล้ายกับหัวของสัตว์ประหลาดหินตามสถาปัตยกรรมโบราณ ภาพถ่ายและข้อมูลโซนาร์ของโรนัลด์ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียง และได้รับการ สนับสนุนจากนักธรรมชาติวิทยาชาวอังกฤษผู้ทรงคุณวุฒิอย่าง เซอร์ ปีเตอร์ สก็อตต์ ผู้ซึ่งได้ เสนอชื่อทางวิทยาศาสตร์ให้แก่อสูรกายแห่งลือกเนสส์ว่า เนสซิตเทราส รอมบอปเทริกซ์ (Nessiteras rhombopteryx) ซึ่งมีความหมายว่า สิ่งมหัศจรรย์แห่งเนสส์ผู้มีครีปรูปเพชร อย่างไรก็ตาม นักวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่ยังคงตั้งข้อสงสัยต่อภาพเหล่านี้ โดยชี้ว่าภาพที่ผ่านการ ปรับปรุงคุณภาพอย่างหนักอาจสร้างรูปแบบขึ้นมาจากสัญญาณรบกวนหรือวัตถุอื่นๆ ที่ไม่มีชีวิต เช่น เงามของพื้นทะเลสาบหรือเศษซากไม้ที่จมอยู่

เมื่อเทคโนโลยีก้าวหน้าขึ้น การสำรวจลือกเนสส์ก็ยิ่งมีความซับซ้อนมากขึ้น ในปฏิบัติการดีปสแกน (Operation Deepscan) เมื่อปี ค.ศ. 1987 มีการใช้เรือถึงยี่สิบลำติดตั้งอุปกรณ์โซนาร์ลากเป็น แนวกวาดไปทั่วทะเลสาบพร้อมๆ กัน ผลการสำรวจพบสัญญาณโซนาร์ที่ผิดปกติสามครั้ง ซึ่งบ่งชี้ ถึงวัตถุขนาดใหญ่ที่เคลื่อนที่ได้ในระดับความลึกต่างๆ แต่ก็ไม่สามารถระบุได้อย่างแน่ชัดว่ามันคือ อะไร ผู้ควบคุมโซนาร์คนหนึ่งบรรยายว่าสัญญาณที่เขาตรวจจับได้นั้นมีขนาดใหญ่กว่าปลาฉลาม แต่เล็กกว่าปลาวาฬ และมันเคลื่อนที่อยู่ในน้ำอย่างมีเป้าหมายชัดเจน

เมื่อหลักฐานทางกายภาพยังคงคลุมเครือและเป็นที่ยกเถียง คำถามสำคัญที่ตามมาก็คือ หากเน สซิมืออยู่จริง มันคือตัวอะไร ทฤษฎีที่ได้รับความนิยมสูงสุดคือทฤษฎีเพลซิโอซอร์หลงยุค สิ่งมีชีวิต ในจินตนาการของผู้คนส่วนใหญ่มักมีลักษณะของสัตว์เลื้อยคลานทะเลคอยาวชนิดนี้ อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีนี้มีช่องโหว่ทางชีววิทยามากมาย ประการแรก เพลซิโอซอร์เป็นสัตว์เลื้อยคลานที่ต้อง หายใจด้วยปอด ซึ่งหมายความว่ามันจะต้องโผล่ขึ้นมาบนผิวน้ำเพื่อหายใจเป็นประจำ ในทะเลสาบ ที่มีผู้คนเฝ้าสังเกตการณ์อยู่ตลอดเวลา การที่จะไม่มีใครเคยเห็นมันขึ้นมาหายใจอย่างชัดเจนเลย นั้นเป็นเรื่องที่น่าแปลก ประการที่สอง ลือกเนสส์เป็นทะเลสาบที่เย็นจัดตลอดทั้งปี ซึ่งไม่เหมาะสม กับสัตว์เลื้อยคลานเลือดเย็นที่ต้องการอุณหภูมิอบอุ่นในการดำรงชีวิต ประการที่สาม การดำรงอยู่ ของสายพันธุ์จำเป็นต้องมีประชากรจำนวนหนึ่งเพื่อการสืบพันธุ์ ซึ่งหมายความว่าต้องมีเนสซี หลายสิบหรือหลายร้อยตัวอาศัยอยู่ในทะเลสาบ แต่ปริมาณอาหารในลือกเนสส์นั้นมีจำกัดและอาจ ไม่เพียงพอที่จะรองรับประชากรของสัตว์นักล่าขนาดใหญ่เช่นนั้นได้ และประการสุดท้ายที่สำคัญ ที่สุดคือ ลือกเนสส์ในทางธรณีวิทยาเป็นทะเลสาบที่เพิ่งก่อตัวขึ้นหลังยุคน้ำแข็งล่าสุดเมื่อประมาณ หนึ่งหมื่นปีที่แล้วเท่านั้น ในขณะที่เพลซิโอซอร์ได้สูญพันธุ์ไปพร้อมกับไดโนเสาร์ชนิดอื่นๆ เมื่อหก

SAMPLE VERSION

This is a sample version containing only the first few pages. Please purchase the full version to access all content.